

บทโครงร่าง (Story Outline)

ภาพยนตร์ เรื่อง “ข้างมันเถอะ...พระเจ้า” (Act of God)

ผู้เขียน: สุธิติน ชาวหินฟ้า โทร. 08-9644-1048

วัน เดือน ปี: 12 กันยายน 2554

ความยาวเรื่อง: 10 นาที

แนวคิดของเรื่อง (theme) : พระเจ้า กับ มนุษย์ ต่างก็มีจิตใจ มีอารมณ์ มีความรู้สึก แต่ต่างกันตรงที่พระเจ้าไม่ต้องรับผิดชอบใน วิกฤตกรรมที่มนุษย์ก่อขึ้น

แนวภาพยนตร์ (genre) : ชีวต-แอคชั่น-แฟนตาซี (drama-action-fantasy)

ประโยคหลัก (premise): อะไรจะเกิดขึ้น เมื่อพระเจ้า กับ มนุษย์ผู้เป็นข้ารับใช้ มีความเห็นไม่ตรงกัน ในการตัดสินพฤติกรรม ของคนสามคน ที่ขัดแย้งกัน

เรื่องย่อ (synopsis): นักโทษชายสองคน หลังพ้นโทษ กับ ต้องมาติดใจกันในทางชั่วสาวจนเป็นเหตุเกิดการไล่ล่ากันในโรงสีไฟเก่าๆ ทั้งสองต่อสู้กัน ฝ่ายเสียเปรียบหนีมาถึงหนทางตันไม่รู้จะให้ใครช่วย นอกจากอ้อนวอนพระเจ้าให้ช่วยคุ้มครอง เมื่อพระเจ้า กับ มนุษย์ผู้หนึ่ง (ซึ่งกำลังจะได้เลื่อนขั้นเป็น เทพ) เห็นเหตุการณ์นั้น ต่างก็มีความเห็นขัดแย้งกัน ว่าจะช่วยพวกเขาดีหรือไม่ เพราะอะไร แต่ไม่ว่าพระเจ้า หรือ มนุษย์ ก็ไม่อาจลืมหืมตา และกรรม ของคนอื่นได้.

โครงสร้างเรื่อง (Plot Structure)

องค์ 1 เริ่มเรื่อง

เหตุการณ์ การไล่ล่าชีวิต ในโรงสีไฟกร้าง ระหว่าง ชายคนหนึ่ง กับ ชายนิรนามอีกคนหนึ่ง ระหว่างหลบหนี ชายนิรนามกำลังมองหาใครสักคน ที่พอจะเป็นที่พึ่งได้ โดยที่เขาที่ไม่รู้ว่า ข้างนอกนั้นก็มีหญิงคนหนึ่ง กำลังวิ่งตามหาพวกเขาอยู่ เขาไม่ละความพยายาม เขาวิ่งหลบกระสุนไปด้วย และ สอดสายสายตาหาผู้ช่วยเหลือไปด้วย ปืนที่เขาถืออยู่ก็ไร้ประโยชน์ เพราะไม่มีกระสุนเหลืออยู่เลย และเมื่อวิ่งมาถึงมุมอับเป็นทางตัน เขาก็ทรุดตัวลงนั้น พร้อมกับกล่าวอ้อนวอน ขอร้องให้พระเจ้าช่วย ด้วยภาษาที่ฟังไม่รู้เรื่อง พอดิบนั้งตรงนั้น มีรูปปั้นของพระเจ้าวางอยู่

...

พระเจ้าถึงกับผงะ เมื่อสายตาคู่ นั้น บรรจบกับสายตาในรูปปั้นพอดี

ข้างๆ พระเจ้า มีมนุษย์ผู้หนึ่ง ยืนอยู่ใกล้ๆ

พระเจ้า: “นี่ถ้าเจ้า ประพฤติดีแบบคนพวกนี้ เจ้าคงไม่มีโอกาส จะได้มายืนอยู่เคียงข้างข้าหรอกนะ”

มนุษย์: “ขอบคุณ ที่ท่านเมตตาตามมนุษย์อย่างข้า”

พระเจ้า: “คุณพวกนั้นซิ ทำอะไรกัน ช่างไม่เกรงใจพระเจ้าบ้างเลย ทั้งๆ ที่เคยกล่าวคำภักดีต่อหน้าข้า”

มนุษย์: “พวกเขาทำอะไรดีคอย่างนั้น รึ”

...

ภาพหนึ่งก็อุบัติขึ้นต่อหน้าพระเจ้าและมนุษย์ผู้นั้น มองเห็นประวัติความเป็นมาของชายสองคนนั้น

องค์ 2 ดำเนินเรื่อง (เวลา ... นาที. จำนวน... ตอน)

ชายคนแรกชื่อ แมน คนที่สองชื่อ หลุยส์ พวกเขาทั้งสองคน เคยติดคุกในเรือนจำแห่งหนึ่ง อยู่แค้นเดียวกันมาหลายปี แมน ติดคุกคดีพนัน แหกคุกและถูกจับกลับเข้ามาใหม่ ส่วน หลุยส์ ติดคุกคดีขโมยของขวัญของธนาคาร พวกเขาสาบานจะเป็นเพื่อนรักกัน พวกเขาเคยผ่านพิธีรับศีลในคุกมาด้วยกันทั้งคู่ เวลาผ่านไป พวกเขาเริ่มกิน ร่วมดื่ม และรักกันเหมือนพี่น้อง หลุยส์ มักเล่าเรื่องราวของเขาให้เพื่อนฟังอยู่บ่อยๆ เขารักภรรยาของเขามาก ตั้งแต่พลัดพลากจากกัน ก็ไม่สามารถติดต่อกันได้อีกเลย เขาบอกกับเพื่อนว่า เมื่อพ้นโทษออกไป เขาจะต้องรีบไปหาภรรยา ก่อนเป็นลำดับแรก ส่วน แมน ชอบเลี้ยงโชคไปเรื่อยๆ ไม่มีหลักแหล่งแน่นอน

แมน พ้นโทษก่อน แต่เขาก็ยังเลือกทางเดินชีวิตที่วนเวียนอยู่กับปากประตูคุก เขาได้รับการติดต่อให้คุมบ่อนการพนันชื่อดังแห่งหนึ่ง ทำให้เขามีเงิน และซื้อปืนไว้ติดตัว 1 กระบอก ต่อมาเขาไปติดพันกับหญิงหม้ายผู้หนึ่งในบ่อน ชื่อ หลิว เธอเป็นคนจ่ายหนัก และดื่มจัด ไม่มีใครรู้ว่าเธอไปเอาเงินมาจากที่ไหน ในที่สุดเขาและเธอ ก็ตกลงได้เสียเป็นัวเมียกัน

ไม่นาน หลุยส์ ก็พ้นโทษจากคุก เขากลับบ้าน และตรงไปหาภรรยาทันที

เมื่อเขาเข้าไปในบ้าน เขาเห็น ภรรยาของเขา ซึ่งก็คือ หลิว กำลังสนทนากับชายผู้หนึ่ง เขาแทบจะเป็นบ้า เมื่อชายผู้นั้น คือ แมน ที่สาบานเป็นเพื่อนกันตั้งแต่อยู่ในคุก เขาโกรธมาก หลิวเองก็ตกใจไม่น้อย ถึงกับอุทานว่า หลุยส์ตายไปแล้ว กลับมาได้อย่างไร แต่หลุยส์ไม่ฟังคำอธิบายใดๆ ทั้งสิ้น แม้คำเชื้อเชิญจากเพื่อน เขาหายไปในบ้านสักครู่ คว้าปืนลูกซอง ตรงเข้าหาเพื่อนทันที แต่แมนไวก่อน รีบหลบไปก่อน ก่อนที่จะยิงต่อสู้กันในโรงสีไฟเก่ากร๊าง แต่แมนกลับเป็นฝ่ายถอยเสียมากกว่า เพราะปืนกระบอกเล็กกว่า

นั่นแหละ คือสาเหตุที่ทำให้เขาต้องถูกไล่ล่า

...

มนุษย์: “แต่ว่า ท่านจะไม่ให้โอกาสพวกเขากลับตัวเลยรึท่าน”

พระเจ้า: “มันจะมีประโยชน์อะไร กับคนตลบตะแลงพวกนั้น เจ้าไม่เห็นพฤติกรรมในคุกของพวกมันรึ”

ภาพ แมน กับ หลุยส์ ปรากฏขึ้นมาอีกครั้งหนึ่ง ก่อนนอนทุกคืน พวกเขาจะสวดมนต์ และขอพร จากพระเจ้าทุกครั้ง

พระเจ้า: “นั่นมันหลอกดวงข้าชัดๆ เจ้าไม่เห็นรีง”

มนุษย์: “หนอย มันบังอาจนัก ที่กล้าหลอกพระเจ้าอย่างท่าน”

พระเจ้า: “ใช่แล้ว คูชิ มันบอกว่าจะบูชาข้า จะศรัทธา เชื่อมันในตัวข้า แต่แล้ว พวกมันก็โกหกกลับไปทำในสิ่งที่ข้าไม่ชอบใจ ทำในสิ่งที่ข้าห้ามไม่ให้ทำ แล้วจะไม่ให้ข้าเจ็บใจได้อย่างไร มันโกหกสิ้นดี”

...

หลิว วิ่งกระหืดกระหอบ มาถึงตรงทางเข้าโรงสีที่รกร้างนั้น เสียงป็นดัง ทำให้เธอวิ่งตามเข้าไปข้างใน
แมนกับหลุยส์ ยิงปืนต่อสู้กัน กระสุนปืนของ แมน วิ่งเฉียดรูปปั้นพระเจ้าไป
จนทำให้พระเจ้าถึงกับผงะ เล็กน้อย แต่ไม่มีอะไรเกิดขึ้น บรรยากาศการสนทนายังคงดำเนินต่อไป

...

มนุษย์: “แล้วท่านจะทำอย่างไร กับคนพวกนี้ล่ะท่าน”

พระเจ้า: “ข้ารี จะทำอะไรพวกมันได้ จะสาบแช่ง ก็ไม่ใช่หน้าที่ของข้า ”

มนุษย์: “อ้าว ท่านเป็นถึงพระเจ้า ก็ใช้อิทธิฤทธิ์ที่ท่านมี ลงโทษพวกเขาสิ”

พระเจ้า: “เจ้าไม่รู้อะไรอีกแล้ว ข้าไม่มีอิทธิฤทธิ์ปาฏิหาริย์ อย่างที่พวกเจ้าเข้าใจหรอก
ข้าเองถูกกำหนดให้เป็นผู้ทรงไว้ซึ่งเมตตาต่อมวลมนุษย์ แล้วข้าจะสาบแช่งพวกเขาได้อย่างไร”

มนุษย์: “ที่ท่านเป็นผู้สร้างทุกอย่างบนโลกนี้ ทำไม ท่านจะสร้างกฎหรือบทลงโทษผู้กระทำผิด
ไม่ได้เสียหรือ”

พระเจ้า: “ไม่ได้”

มนุษย์: “ทำไมล่ะ”

พระเจ้า: “เจ้าอย่าลืมสิ ข้าสร้างทุกอย่างได้ก็จริง แต่มีอยู่สิ่งหนึ่ง ที่ข้าไม่ได้สร้าง แต่มันมีของมัน
ก่อนที่จะมีข้าเสียอีก”

...

บรรยากาศการต่อสู้ของ หลุยส์ กับ แมน ยังคงดำเนินต่อไป หลุยส์ คว่าป็นยิงไปที่ แมน
แต่แมนไวกว่า ปัดปลายกระบองปืนให้พ้นไป กระสุนวิ่งผ่าเข้าไปวงสนทนา ระหว่างพระเจ้า กับ มนุษย์
จนทำให้ท่านทั้งสอง ต้องรีบหลบวิดีกระสุน แต่ก็ยังไม่เลิกถาในการโต้เถียงกัน

...

มนุษย์: “อะไรล่ะท่าน”

พระเจ้า: “ก็เจ้าซาตาน นะสิ มันเที่ยวใช้เวทมนต์ ชูบังค้ำให้คนพวกนั้น สยบได้คำบัญชาของมัน
จนข้าเองก็ทำอะไรไม่ได้ เจ้าไม่เห็นรี”

มนุษย์: “อ้าว ท่านไม่ได้สร้าง ชานตานหอรกหรือ”

พระเจ้า: “เจ้าจะบ้าอะไร พระเจ้าอย่างข้า ไม่โง่อย่างที่เจ้าคิดหอรก มีรี
ข้าจะสร้างผู้ที่เป็นศรีตรумаเพื่อทำลายข้า เจ้านี้ ช่างไรเหตุผลสิ้นดี”

มนุษย์: “ข้าขออภัย ในฐานะผู้ค้อยปัญญา”

...

การต่อสู้ ยังคงดำเนินต่อไป คราวนี้ ดูเหมือน แมน จะถึงตาย เขาวิ่งหลบกระสุนไปด้วย และ
สอดสายสายตาหาผู้ช่วยเหลือไปด้วย ปืนที่เขาถืออยู่ก็ไร้ประโยชน์ เพราะไม่มีกระสุนเหลืออยู่เลย
และเมื่อวิ่งมาถึงมุมอับเป็นทางตัน เขาก็ทรุดตัวลงนั่ง พร้อมกับกล่าวอ้อนวอน ขอร้องให้พระเจ้าช่วย
ด้วยภาษาที่ฟังไม่รู้เรื่อง

หลุยส์ ได้ที่เล็งปืนไปที่ แมน หวังจะสังหาร

...

มนุษย์: “ว่าแต่ ท่านจะทำอย่างไรต่อไป กับพวกคนชั่วช้านั้นล่ะ”

พระเจ้า: “เจ้าไม่ต้องกังวลไป ข้ามีวิธี”

มนุษย์: “วิธีอะไรหรือ ท่านพอจะบอกได้ไหม”

พระเจ้า: “เจ้าเอาหูมาใกล้ๆ ข้าซิ ข้าจะบอกให้”

...

หลุยส์ วิ่งตามมาถึงจุดตั้งเครื่องพดตี เห็นว่า แมน เป็นฝ่ายเสียเปรียบ ระหว่างนั้น
มือของเธอกำรูปพระเจ้าที่ห้อยอยู่ในสร้อยคอไว้นั่น และอธิษฐานบางอย่าง
ส่วนอีกมือถือรูปของเธอที่ถ่ายกับ หลุยส์ ตอนชีวิตยังหวานชื่น ภาพความสุขของหนุ่มสาว
ปรากฏขึ้นเพียงชั่วครู่ ทำให้ หลุยส์ คิดแก้ไขสถานการณ์ ขณะที่ หลุยส์ เดินถือปืนเล็งไปที่ แมน
เธอลุกขึ้นพูดหวานล่อมให้ หลุยส์ ไว้ชีวิต แมน โดยอ้างเหตุผลเรื่องบาป วิบากกรรม และ นรก

...

มนุษย์: “อ้อ ข้าเข้าใจแล้ว แหมท่านนี่ ช่างมีปัญญายอดเยี่ยมจริงๆ”

พระเจ้า: “ก็แน่ละซิ ข้าเป็นถึง พระเจ้า มีรีจะคิดแผนดีๆ ไม่เป็น”

มนุษย์: “แต่ข้าชักไม่แน่ใจเหมือนกันว่า แผนของท่าน จะได้ผล”

พระเจ้า: “เจ้าไม่เชื่อข้าใช่ไหม นี่เจ้า ไม่ศรัทธาในพระเจ้าอย่างข้าหรือ”

มนุษย์: “ไม่ใช่อย่างนั้นหรือ ข้าไม่ได้คิดอย่างที่ท่านเข้าใจ”

พระเจ้า: “แล้วมันยังงัย ที่ว่าเจ้าคิดไม่เหมือนอย่างที่ข้าเข้าใจ”

มนุษย์: “ก็... เออ... ก็... ก็ท่านไม่มีอิทธิฤทธิ์ ไม่มีปาฏิหาริย์ใดๆ ที่จะไปบังคับ หรือลงโทษ ถ้าพวกคนชั่วเหล่านั้น ไม่ทำตามที่ท่านสั่ง”

พระเจ้า: “ไม่จำเป็น ข้าไม่จำเป็นต้องใช้ปาฏิหาริย์ หรืออำนาจใดๆ ไปบังคับหมู่เชลยพวกเขาหรอก”

มนุษย์: “นี่ถ้าท่าน ไม่คิดจะลงโทษคนพวกนั้น ก็จะทำให้เขาได้ใจลงมือทำในสิ่งที่ชั่วช้าเลวทรามมากยิ่งขึ้น พอชาวบ้านเดือดร้อน ท่านจะว่ายังไง ท่านรับผิดชอบไหวรี”

พระเจ้า: “เจ้าคิดให้ดีๆ ทุกคน ต่างก็มีกิเลสตัณหา ด้วยกันทั้งนั้น คนพวกนี้แหละจะแย่งชิงเช่นฆ่ากันเอง โดยที่ข้าไม่ต้องทำอะไร ให้เสียความเป็นพระเจ้า”

มนุษย์: “หมายความว่า ท่านจะอยู่เฉยๆ ปล่อยให้ทุกอย่างแก้ปัญหาของมันเอง อย่างงั้นรี”

พระเจ้า: “ก็ใช่ะสิ”

...

หลิว เห็นว่า หลุยส์ ยังลังเลอยู่ เธอจึงตัดสินใจ เดินเข้าไปยื่นขวางทางปิ่น ระหว่าง แมน กับ หลุยส์ คราวนี้เธอพูดจริงจัง โดยไม่สนใจในความรู้สึกของ แมน เธออ้อนวอนและให้เหตุผลว่า แมน เป็นผู้ชายที่ผ่านเข้ามาในชีวิตเธอ เพียงชั่วคราว เธอไม่คิดจริงจังอะไร และพร้อมจะคืนดีกับหลุยส์ เธอไม่อยากให้ หลุยส์กลับเข้าไปในคุกอีกด้วยเหตุฆ่าคนตาย ให้ปล่อยแมนไปเถอะ

ทำให้ หลุยส์ คิดหนัก ตัดสินใจไม่ถูก นี่ก็เมีย นั่นก็เพื่อน คุกก็กลัว แค้นก็แค้น แต่คำสาบานก็ยังคำคอกอยู่

...

มนุษย์: “นี่ท่าน... ถ้าท่านปล่อยให้ปัญหาทุกอย่างมันคลี่คลายเอง คนเลวก็ปล่อยให้มันทำเลวต่อไปเรื่อยๆ แล้วคนดีๆ อย่างพวกข้าล่ะ ไม่เดือดร้อนกันไปใหญ่รี พวกข้าและญาติๆ จะอยู่กันยังไง ท่านไม่คิดหรือว่า ชีวิตของพวกข้าจะปลอดภัยหรือไม่ แล้วทรัพย์สินอีกล่ะ ถ้าท่านไม่ยอมทำอะไรเลย นีนะหรือ พระเจ้า ท่านเป็นพระเจ้าประสาอะไรกัน ที่ปล่อยให้ทุกอย่างมันตัดสินใจเอง”

พระเจ้า: “เจ้าอย่าเพิ่งหวั่นเสีย ต่อว่าข้าให้เสียหายอย่างงั้นสิ เจ้ามนุษย์ผู้โง่งง”

มนุษย์: “ข้าชนะรี โง่งง ท่านต่างหาก ที่ไร้ปัญญา ไร้ซึ่งอำนาจ ตั้งแต่พูด ปล่อยให้พวกคนดีๆ อย่างข้า ต้องสร้างปัญหาด้วยตนเอง ทั้งๆ ที่ปัญหาเหล่านั้น ข้าไม่ได้เป็นคนสร้าง แต่พวกคนเลวๆ พวกนั้นต่างหาก ที่เป็นคนก่อ ท่านก็เห็นนี่ แต่ท่านไม่คิดที่จะทำอะไรเลย มันหมายความว่ายังไง”

พระเจ้า: “เจ้าอย่ามาต่อเถียงกะข้านะ พระเจ้าจะช่วยเฉพาะผู้ที่ช่วยตัวเองได้เท่านั้น”

มนุษย์: “ก็เพราะยังงั้นนะสิ พระเจ้าอย่างท่าน จึงไม่น่าจะมีประโยชน์”

...

หลุยส์ โกรธแค้น และอึดอัด เขาระบายความรู้สึกต่างๆ นานา ตัดพ้อต่อว่า หลิว ที่ไม่รักตน ไม่ซื่อสัตย์ต่อผิว ส่วน แมน ก็กลายเป็นเพื่อนทรยศ แม้ว่า แมน จะอ้างเหตุผลว่า เขาไม่รู้ และไม่ตั้งใจจะหักหลังเพื่อน แต่ อารมณ์ของ หลุยส์ ได้พุ่งมาถึงจุดแตกหัก แมน ไม่รู้จะทำอย่างไร ได้แต่อ้อนวอนอธิษฐาน ขอให้พระเจ้าคุ้มครอง

...

พระเจ้า: “เจ้าคิดดูให้ดีๆ ถ้าข้าช่วยมนุษย์ทุกคน แต่มนุษย์ไม่รู้จักช่วยตัวเอง มันจะมีประโยชน์อะไร”

มนุษย์: “อ้อ ท่านหาว่า มนุษย์ผู้ฉลาดอย่างพวกข้า เขาเปรียบพระเจ้าอย่างท่าน อย่างนี้วันๆ เอาแต่รอความช่วยเหลือจากพระเจ้า”

พระเจ้า: “ไม่ใช่อย่างนั้น เจ้าเข้าใจผิด ข้าหมายถึงว่า หากพวกเจ้าไม่รู้จักช่วยตัวเอง ไม่สามัคคีกัน จ้องแต่จะเอาเปรียบซึ่งกันและกัน ไม่รู้จักให้อภัย ริษยา อาฆาตกันไม่หยุดหย่อน นั้นแหละ ปัญหาที่พวกเจ้าก่อกันขึ้นมาเอง พระเจ้าไม่เกี่ยวข้องด้วย แต่พอมีปัญหา พวกเจ้าก็แหกปากขอความช่วยเหลือจากพระเจ้า ใครกันแน่ ที่เป็นฝ่ายเอาเปรียบ”

มนุษย์: “ตกลง พระเจ้ามีสองมาตรฐานใช่ไหม”

พระเจ้า: “อะไรของเจ้า”

มนุษย์: “ก็ท่านจะเลือกช่วยเหลือเฉพาะคนที่ช่วยตนเองได้แล้วไง ส่วนคนอื่นพวกหนึ่ง ท่านกลับปฏิเสธ นี่มันสองมาตรฐานชัดๆ”

พระเจ้า: “อะไรของเจ้าอีกล่ะ ข้าไม่เข้าใจ”

...

เสียงปี่ดังขึ้นอีกครั้ง หลังเงียบหายไปนาน พระเจ้าถึงกับผงะ เมื่อหันไปมองเหตุการณ์ข้างล่างนั้น

องค์ 3 สรุปท้ายเรื่อง

หลิว ถูกยิง นอนแน่นิ่งจมกองเลือด ห่างออกไป แมน นั่งกุมหัว เริงร้องขอชีวิต ขณะที่ หลุยส์ ยืนมองดูเหตุการณ์ ด้วยความพอใจในสิ่งที่ตนตัดสินใจทำลงไป สักครู่ เขาก็เดินจากไปพร้อมกับปืนในมือ

พระเจ้าถึงกับงง ในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น เลยทำให้มนุษย์ผู้รับใช้พระเจ้าถึงกับไปด้วย ไม่คิดว่าเรื่องมันจะจบลงแบบนี้

...

แมน กับ หลุยส์ นั่งดื่มเหล้าด้วยกัน ในร้านเหล้าแห่งหนึ่งอย่างมีความสุข จากบทสนทนาของพวกเขา ทำให้รู้ว่า เขาสองคน ร่วมกันกำจัด หลิว นางหญิงแพศยาลงเสียได้ เพราะไม่อย่างนั้น ทรัพย์สินที่ แมน ยักยอกจากธนาคารมาได้ คงถูกเธอถลุงหมดแน่ๆ แมน ก็เห็นด้วย ซินอยู่กับนางนี้ต่อไป คงต้องหมดตัวเช่นกัน

จบบริบูรณ์.

แรงบันดาลใจที่คิดเรื่องนี้:

เห็นโรงสีไฟฟ้าเก่าแก่มาก ที่ริมฝั่งแม่น้ำน่าน เมืองพิษณุโลก ปัจจุบันเลิกใช้แล้ว เข้าใจว่าบรรยากาศข้างในคงรกร้างว่างเปล่า น่าจะใช้เป็นสถานที่ถ่ายทำหนังผี หรือหนังฆาตกรรมได้ ก็เลยคิดวางโครงเรื่องง่ายๆ ไว้ก่อนว่า (1) สองคนไล่ล่า คนคนหนึ่ง หรือ (2) ตำรวจสองนาย กำลังไล่ล่าผู้ร้ายค้ายาบ้า หรือ (3) ผีตนหนึ่ง กำลังล้างแค้นใครสักคน

ตอนนั่งรถยนต์กลับบ้าน คิดถึงเรื่อง อำนาจของพระเจ้าที่สามารถดลบันดาลได้ทุกสิ่ง ความจริงเรื่องนี้ คิดมานานแล้วว่า พระเจ้ามิได้สร้างทุกสิ่ง หรือมีอำนาจเปลี่ยนแปลงชะตามนุษย์ได้ เพราะผู้เขียนเชื่อในกฎแห่งกรรม สองเรื่องนี้เอาผสมกันโดยบังเอิญ จึงได้โครงเรื่องนี้.

12 กันยายน 2554